

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 1793/12

ע"א 1855/12

לפני: כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט צ' זילברטל

המערער בע"א 1793 (והמשיבה מנהל המכס והמע"מ ירושלים בע"א 1855/12):

נגד

המשיב בע"א 1793 (והמערער כהן ירון פיננסים בע"מ בע"א 1855/12):

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים מיום 17.1.12 בע"מ 1012/10 שניתן על ידי השופטת מ' מזרחי

תאריך הישיבה: כ"ז בסיון התשע"ג (5.6.13)
בשם המערער: עו"ד עמנואל לינדר
בשם המשיב: עו"ד מאיר כהן

פסק-דין

השאלה שעורר פסק הדין קמא היא הכרה במס תשומות בשל הוצאות משפטיות שהוצאו לתשלום שכר טרחה, בהליכי עבירות פליליות שבהן הואשמה כהן ירון פיננסים בע"מ ובחלקן הורשעה בהסדר טיעון, היא ומנהלה. בית המשפט קמא פסק כי רבע מן המע"מ בגין ההוצאות המשפטיות לשכר הטרחה ינוכה כמס תשומות. הערעורים מזה ומזה עניינם, כי המדינה מבקשת להבטיח שאין לנכות מס תשומות בגין הוצאות משפטיות לגבי הליך שהסתיים בהרשעה, בטענה כי הדבר מנוגד לתקנת הציבור. כהן ירון פיננסים – מנגד – מבקשת להגדיל את ניכוי מס התשומות שנקבע, אם במלואו ואם בשני שלישי הימנו. שמענו את טענות הצדדים. מקובל עלינו במובהק, כי אין לנכות מס תשומות על הוצאות של עבירות שנעברו תוך כדי פעילות עסקית, וכי דבר זה נוגד את תקנת הציבור. על כן, למשל, ככל שהמדובר בהרשעה מלאה בעבירות, לא ינוכה מס תשומות בגין הוצאות ההגנה. אין מחלוקת, מנגד, כי זיכוי מוחלט יצדיק

ניכוי מס תשומות בגין ההוצאות המשפטיות. שאלנו עצמנו מה הדין במקרים מסוימים שיש בהם ניואנסים, כגון הסדר טיעון (כמו בנידון דידן) שלעתים יוסרו בו עבירות חמורות ויוותרו קלות מהן, או שההרשעה תהא חלקית. דבר זה כפוף לעיקרון הכללי, אך סבורים אנו כי ניתן להותירו בצריך עיון תוך שייבחן בכל מקרה לגופו, ושוב – בכפיפות לכך שלא יהא חוטא נשכר על חטאו. במקרה דנא, נוכח השתלשלות התיק ותולדותיו, לרבות הסדר הטיעון ששינה משמעותית את העבירות, ובלא שנאמץ בהכרח את כל ההנמקה המשפטית בבית המשפט קמא, איננו רואים לנכון להתערב בתוצאה שאליה הגיע בית המשפט, ועל כן איננו נעתרים לשני הערעורים; אין צו להוצאות. נשוב ונאמר בסיפה, הגישה העקרונית היא כאמור מעלה, שלא יהא חוטא נשכר.

ניתן היום, כ"ז בסיון תשע"ג (5.6.2013).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט